

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.039/2021/10.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bakkné dr. Gaál Éva ügyvéd (Cím11.) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Kruj-Kovács Kornélia Ügyvédi Iroda (cím12, eljáró ügyvéd: dr. Kruj-Kovács Kornélia) által képviselt Alperes1. (Cím1.) alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2021. április 12. napján kelt 1.M.70.129/2020/17-I. szám alatti ítéletével szemben az alperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése és a felperes 5. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül a felperes részére 43.000 (negyvenháromezer) forint másodfokú perköltséget fizessen meg.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy a Nemzeti Adó – és Vámhivatal helység1 Adó – és Vámigazgatósága felhívására fizessen meg 153.510 (százötvenháromezer-ötszázötz) forint fellebbezési illetéket, míg a 10.320 (tízezer-háromszázhusz) forint csatlakozó fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak.

[1] A felperes 2019. október 14-én határozatlan időre szóló munkaviszonyt létesített alperessel gondnok munkakörre, távolléti díja havi bruttó 406.015 forint volt.

[2] Az alperes 2020. május 12-én kelt és 13-án közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. A jogviszony megszűnését követően felperes álláskeresői járadékban nem részesült. A felperes május és június hónapokban állást keresett, majd 2020. december 3-tól létesített munkaviszonyt. A felperesre irányadó 90 napra vonatkozó álláskeresői járadék maximális havi összege 161.000 forint volt.

[3] A felperes 2020. június 11-én terjesztett elő keresetet a bíróságon a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek megfizetésére. Elmaradt jövedelem jogcímén 2 havi felmondási időre járó távolléti díj megfizetését kérte 2020. június és július hónapokra a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (2) bekezdése, a 172. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján. A távolléti díjából levonásba helyezte a 18,5 %-os 75.112 forint összegű társadalombiztosítási járulékokat.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltsége megállapítása mellett.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kötelezte az alperest a felperes részére 500.806 forint elmaradt jövedelem megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperes részére 404.205 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget fizessen meg és kötelezte az alperest, hogy a felperes részére 10.000 forint ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget fizessen meg. Megállapította, hogy az alperes 30.037 forint elsőfokú illetéket köteles viselni, az azt meghaladó 91.767 forint eljárási illeték az állam terhére marad.

[6] A jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezménye körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felek által havi bruttó 406.015 forint távolléti díj összege nem volt vitatott és az sem, hogy ebből 18,5 % társadalombiztosítási járulék levonandó. A felperes június hónapban több alkalommal eleget tett kárenyhítési kötelezettségének, mert állást keresett okirattal igazoltan, ezért a bruttó 406.015 forintból csak a 18,5%-ot, azaz a 75.112 forintot kell levonni, így a felperest 330.903 forint elmaradt jövedelem illeti meg. Július hónapban azonban nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, ezért a 406.015 forintból nemcsak a 75.112 forintot, hanem az álláskeresői járadékként számba jövő 161.000 forintot is levonásba kell helyezni, így 169.903 forint az elmaradt jövedelem, összesen a 2 hónapra 500.806 forint illeti meg a felperest.

[7] A perköltség igény tekintetében kifejtette, hogy a felek 25-75 %-os pernyertesség-pervesztesség arányára és a felperes által 120.000 forint, az alperes által 1.788.362 + áfa összegben bejelentett perköltségigényére figyelemmel vizsgálta a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet is. Azt állapította meg, hogy a mérlegelés körében, hogy 30 %-ban megalapozott a felszámított ügyvédi munkadíj, ezért azt a megbízási szerződésben foglaltakhoz képest mérsékelte.

[8] Az alperes a törvényes határidőn belül benyújtott fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte 339.806 forintra csökkentve a kártérítési igény összegét, az elsőfokú perköltségének összegét 1.164.186 forint + áfa megbízási díjra és 325.520 forint + áfa ügyvédi díjra felemleni, valamint az elsőfokú illeték költségét a pernyertesség-pervesztesség arányához mérten megállapítani. Másodfokú perköltségét a csatolt költségjegyzék alapján 181.466 forint + áfa összegben igényelte. Hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. §-ra, a 83. §-ra, a 265. §-ára, a 369. §-ára, a 370. §-ára, a 383. §-ára, a 384. § (2) bekezdés a) és b) pontjaira, anyagi jogszabálysértésként az Mt. 82. §-ában, a 167. § (2) bekezdésében és a 172. § (1) bekezdésében, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. §-ában írt rendelkezésekre.

[9] Álláspontja szerint az elmaradt jövedelem körében a felperes csak május hónapban igazolta, hogy állást keresett, de nem tett eleget a felperes a kárenyhítési kötelezettségének június hónapban, ezért az álláskereső járadék nem vitatott 161.000 forint összegét ebben a hónapban is levonásba kell helyezni.

[10] Perköltsége felemelését kérte, mert álláspontja szerint a megbízási szerződés alapján a bíróság kizárólag a megbízási díj munkadíj részét mérsékelheti, a pernyertesség – pervesztesség arányára tekintettel ennek mértéke magasabb, a kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest a megállapítandó perköltség pedig nem eltűzött. Csatolta kimutatását a felmerült ügyvédi megbízási díjról és költségekről.

[11] A felperes a törvényes határidőn belül csatlakozó fellebbezést és fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be. Fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és 50.000 forint összegű másodfokú perköltsége megfizetését. Előadta, hogy az Mt. 167. § (2) bekezdésében foglalt kárenyhítési kötelezettségének eleget tett: állást keresett, több munkáltatóval felvette a kapcsolatot, ezt igazolta is.

[12] Csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte a Pp. 383. § (2) bekezdésére és az IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdéseire hivatkozva. Az alperest megillető elsőfokú perköltség leszállítása körében előadta, hogy annak összege helyesen 204.205 forint + áfa. A pertárgy értéke az eredeti kérelem alapján 2.030.075 forint volt. Az elsőfokú bíróság javára 500.806 forintot ítélt meg, ezért 2×500.806 forintot, azaz 1.001.612 forintot kell levonni. A maradvány 1.028.463 forint, amelyben az alperes pernyertes. Az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a perköltség 51.423 forint lenne. Ehhez képest az alperes $(1.164.186 + 325.520 =)$ 1.489.706 forint munkadíj igénye irreális mértékben eltűzött. Az elsőfokú bíróság által megállapított 404.205 forint + áfa perköltségösszeg is eltűzött az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján. A pernyertesség-pervesztesség az alperesi felmondás jogellenességéhez kapcsolódik, minden jogi képviselési tevékenység ebben a körben került kifejtésre. A kártérítés mértéke nem az ügyvédi munkához kapcsolódik, hanem bírői mérlegelés. A felmondás jogellenesnek bizonyult, ezért az IM rendelet alapján a 204.205 forint + áfa perköltség a megfelelő.

[13] Az alperes fellebbezési és a felperes csatlakozó fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

[14] A másodfokú bíróság megállapította, hogy eljárási szabálysértés, valamint a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű, vagy teljesen megismétlésének, illetőleg kiegészítésének szüksége nem merült fel az elsőfokú eljárás vonatkozásában. A másodfokú bíróság a fellebbezést, a fellebbezési ellenkérelem és csatlakozó fellebbezés korlátai között vizsgálta felül a Pp.369. § (3) bekezdés, a 383. § és 384. § -a alapján.

[15] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy a felperes munkaviszonya 2020. május 13-ával megszűnt, a felperes 2020. december 3-án elhelyezkedett, így a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem ezen időszakban illethette meg a felperest. A felperes 2020. május, június, július,

augusztus, szeptember, október, és november hónapok helyett a 2020. június és július hónapra jelentette be igényét. A felperes nem részesült – döntése alapján – álláskeresői járadékban. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elmaradt jövedelem körében a távolléti díj összegéből le kell vonni az Mt. 172. §-a alapján a társadalombiztosítási szabályok szerinti járulékok összegét, azaz a 18,5 %-ot. A felek között nem volt vitatott az sem, hogy levonásba kell helyezni a társadalombiztosítás vagy az önkéntes kölcsönös biztosító pénztár által nyújtott ellátást, amit a jogosult megkeresett vagy az adott helyzetben elvárhatóan megkereshetett volna, amihez a jogosult a megrongálódott dolog hasznosításával hozzájutott, amihez jogosult a károkozás folytán megtakarított kiadások eredményeként jutott hozzá. Ebben a körben az alperes arra hivatkozott, hogy mindkét hónap esetében figyelembe kell venni a havi 161.000 forint – a felperest megillető, de igénybe nem vett - álláskeresői járadékösszeget. A foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény § (3) bekezdése alapján 2011. szeptember 1. napjától az álláskeresői járadék folyósításának leghosszabb időtartama 90 nap. Ezen időszakra a maximális időtartamra járó álláskeresői járadék összege havi 161.000 forint volt. A töretlen bírói gyakorlat értelmében a munkaviszony jogellenes megszüntetésekor a munkáltató köteles bizonyítani, hogy a munkavállaló nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének (EBH2015.M.23., EBH2018. M.20.). A becsatolt okiratok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes június hónapban igazolta álláskeresői státuszát, így kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, ezért ebben a hónapban nem kerülhet levonásra a felperest erre a hónapra megillető elmaradt jövedelem összegéből az igénybe nem vett álláskeresői járadékösszeg (Mfv.I.10.549/2016/5.). Abban az esetben, amikor a munkavállaló bizonyítottan állást keresett, aktívan eleget tett kárenyhítési kötelezettségének (Mfv.I.10.036/2019/7., 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény).

[16] Az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésének megfelelően a feleket megillető perköltség részletesen indokolta, annak összegét mérlegelési jogkörében határozta meg. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében hozott döntés felülvizsgálatára, felülmérlegelésre ok nem volt a Pp.279. §-a alapján. Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát helyesen állapította meg. A kifejtett ügyvédi tevékenységet összevetette a megbízási szerződésben megjelölt összeggel és ebben a körben részletesen indokolta döntését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a 404.205 + áfa összeg illeti meg az alperest perköltséggént a Pp. 21. §-a és az 512. § -a alapján megállapított pertárgyérték alapján.

[17] A Pp. 512. § (1) bekezdése kimondja, amennyiben a munkaviszony megszüntetése vitás és annak helyreállítását kérik, akkor a pertárgy érték, az egy évi távolléti díj összegével kerül kiszámításra, jelen esetben a jogviszony helyreállítását a felperes nem kérte, ezért a pernyertesség- pervesztesség arányát és így a perköltségigényt az érvényesített pénzkövetelés alapján kellett megállapítani. Fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem osztotta azt a felperesi hivatkozást, hogy a jogviszony megszüntetés jogszerűsége vagy jogellenessége határozza meg a pernyertességi arányt. Tévesen hivatkozott erre felperes a csatlakozó fellebbezésében.

[18] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését és a felperes csatlakozó fellebbezését a Pp. 376. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el és az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés második fordulata, a 386. § (4) bekezdése alapján helyben hagyta, annak helyes indokolására figyelemmel.

[19] A másodfokú bíróság kötelezte az alperest a felperes a fellebbezési eljárásban megillető perköltsége megfizetésére (a 161.000 forint és az 1.918.879 forint, azaz összesen) 2.271.219 forint fellebbezési pertárgyérték és a (204.205 forint + áfa, azaz) 254.000 forint csatlakozó fellebbezési pertárgyérték, valamint a 86 – 14 % -os pernyertesség – pervesztesség arány alapján a Pp. 383. § (5) bekezdése értelmében az IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (5) bekezdése szerint bejelentett 50.000 forintra tekintettel.

[20] A fellebbezési illeték és csatlakozó fellebbezési illeték mértékét a Pp. 21. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 41. § (1) bekezdés a) pontja, a 46. § (1) és (4) bekezdései határozzák meg. A felek annak viselésére a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései, a 82. § (1) bekezdése, a 83. (1) bekezdése és 383. § (6) bekezdése alapján kötelesek akként, hogy az alperes az őt terhelő fellebbezési illetéket a polgári és a közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költségek megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-a értelmében köteles az államnak megfizetni, míg a felperest terhelő csatlakozó fellebbezési illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezményben részesülése folytán nem köteles megfizetni a Pp. 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése és az 525. §-a, valamint a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet szerint.

[21] Az ítélet elleni jogorvoslati lehetőséget a Pp. 365. § (1) bekezdése zárja ki.

Győr, 2021. október 12.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bors Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr.Mózsa Gábor s.k.
bíró